

Χρήσις τοῦ φαρμάκου τοῦ Κώχ εἰς μὴ φθισικούς. Ἐν τῷ Συλλόγῳ τῶν παθολόγων ἐν Βερολίῳ ἀνεκοίνωσεν ἐσχάτως ὁ ἰατρός Δρ. Renvers τὰς ἐπὶ τινος ἀσθενοῦς παρατηρήσεις αὐτοῦ, αἰτινες ἔχουσι μεγίστην σπουδαιότητα πρὸς ἐξακριβωσιν τῆς διαγνωστικῆς ἀξίας τοῦ φαρμάκου τοῦ Κώχ, διότι τῶρα πρῶτον ἐπικυροῦται διὰ νεκροφθίας ἢ καὶ πρότερον ἤδη ἐπὶ ζώντων γενομένη παρατήρησις ὅτι τὸ φάρμακον τοῦ Κώχ προκαλεῖ ἀντίδρασιν καὶ ἐκ μὴ φθισικῶν. Ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἡ ἀσθενὴς ἦτο γυνὴ πάσχουσα ἐκ πυώδους πρήσματος τῶν νεφρῶν (πυονεφρώσεως) ἀλλ' ἐπειδὴ κατ' ἀρχὰς δὲν ἠδύνατο φηρισμένως νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ φύσις τοῦ νοσήματος, ἐγένοντο πρὸς δοκιμὴν ἐνέσεις κοχίνης εἰς τὴν ἀσθενῆ, καὶ δὴ κατ' αὐξανόμενας δόσεις ἐκ 2, 4 καὶ 6 χιλιοστημῶν τοῦ γραμμαρίου. Μεθ' ἐκάστην ἐκ τῶν ἐνέσεων τούτων ἐπῆρχετο ἰσχυρὰ ἀντίδρασις μὲ ἀδύνησιν τῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματος μέχρι 40 βαθμῶν καὶ ἐπανειλημμένας φρικιάσεις. Μετὰ τὴν τελευταίαν ἔνεσιν ἐπηκολούθησε καὶ βῆξ μετὰ ἀποχρεμάτων, ἀνωθεν δὲ τοῦ δεξιοῦ πνεύμονος ἠκούσθη ξηρὸς θροῦς· μετὰ τρεῖς ὄμας ἡμέρας ἔπαυσαν ταῦτα, καὶ οἱ πνεύμονες ἀνέλαβον ἐντελῶς τὴν κανονικὴν τῶν κατὰστασιν. Ἄλλα τοπικὰ μεταβολὰ δὲν παρουσιάσθησαν κατὰ τὰς ἀντιδράσεις. Εἰς τὰ ἀποχρέματα οὐδὲν βακτηριδίων τῆς φυματιώσεως εὑρέθη. Ἡ ἀσθενὴς μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανεν ἐξ ἧς ἔπασχε νόσου τῶν νεφρῶν, κατὰ δὲ τὴν νεκροψίαν, ἣτις ἐγένετο ἐν τῷ ἐν Βερολίῳ παθολογικῷ Ἰνστιτούτῳ, δὲν ἠδυνήθη νὰ εὑρεθῇ, οὔτε εἰς τοὺς πνεύμονας οὔτε ἀλλαχοῦ τοῦ σώματος φυματιώδης τις ἐστία. Τοιοῦτρόπως φαίνεται ἀποδεικνυόμενον ὅτι καὶ οἱ μὴ φθισικοὶ ἀντιδρῶσιν εἰς τὸ φάρμακον τοῦ Κώχ καὶ μάλιστα εἰς μικρὰς δόσεις κατ' ὄν ἀκριβῶς τρόπον καὶ οἱ φθισικοὶ, ἐνῶ ὁ Κώχ ἐν τῇ γνώστῃ αὐτοῦ δημοσιεύσει ἐδήλωσεν ὅτι οἱ μὴ φθισικοὶ μόνον εἰς μεγάλας δόσεις ἀντιδρῶσι καὶ μὲ μικρὰν ἀδύνησιν τῆς θερμοκρασίας. Ὁ καθ. Πένβερς λέγει ὅτι εἰς τὴν πυρετώδη ἀντίδρασιν ἐν γένει πρέπει ν' ἀποδοθῇ ὀλιγωτέρα σπουδαιότης ἢ εἰς τὴν τοπικὴν ἀντίδρασιν, ἣτις μόνῃ δύναται νὰ θεωρηθῇ ἔχουσα διαγνωστικὴν ἀξίαν· διότι αὕτη μέχρι τοῦδε παρετηρήθη πράγματι παρουσιαζομένη μόνον εἰς τοὺς ἐκ φυματιώσεως πάσχοντας.

Περὶ τοῦ φαρμάκου τοῦ Liebreich. Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαν τῆς βερολινεῦς ἰατρικῆς Ἑταιρίας ἀνεκοίνωσεν ὁ διευθυντὴς τοῦ νοσοκομείου Moabit, ὁ Δρ. Π. Γούτμαν, ὅτι ἐξ ἐννεῶν περιπτώσεων φυματιώσεως, κατ' ἄς ἔκαμε χρῆσιν τοῦ φαρμάκου τοῦ Liebreich, εἰς τρεῖς παρετήρησεν ἐρεθισμοὺς τῶν νεφρῶν, οἵτινες ἐπετάθησαν μέχρι ἀληθοῦς φλογώσεως τῶν νεφρῶν, οὐδεμίαν δὲ σημαντικὴν βελτίωσιν. Ἐνεκα τούτου συνέστησε μεγάλην προσοχὴν ἐν τῇ χρῆσει τοῦ φαρμάκου τούτου. Τὸναντίον, ἄλλος τις ἰατρός, ὁ Δρ. Δουβλίνσκις, ὅστις εἶχε κἀμὴ χρῆσιν τοῦ φαρμάκου τοῦ Liebreich εἰς 23 ἀσθενεῖς πάσχοντας ἐκ φυματιώσεως, ἀνεκοίνωσεν ἐδαρεστοτέρας εἰδήσεις περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς θεραπείας αὐτοῦ. Ἐν μιᾷ περιπτώσει φθίσεως τοῦ λάρυγγος ἐπετεύχθη ἤδη ἐντελής καὶ διαρκὴς θεραπεία· ἕτερός τις φθισικὸς δύναται φασάτως νὰ θεωρηθῇ ὡς θεραπευθεὶς, ἐνῶ οἱ λοιποὶ εὐρίσκονται εἰς προφανῆ καλλιτέρευσιν. Σημαντικὰς διαταράξεις τῶν νεφρῶν παρετήρησεν ἐν μιᾷ μόνῃ περιπτώσει, ἀλλ' αἱ διαταράξεις αὗται ταχέως ἠφανίσθησαν διὰ τῆς χρήσεως ὁπίου.

Ἡ ὁσμὴ τῆς γῆς. Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν ἐν Παρισίοις, τῇ 23. μαρτίου ἀνεγνώσθη μία διατριβὴ τοῦ Μ. André, περὶ «τῆς ὁσμῆς τῆς γῆς». Ἡ γῆ ἔχει ἰδιὸν τι ἄρωμα, τὸ ὁποῖον ἕκαστος ἄνθρωπος ἀντελήφθη διερχόμενος τοὺς ἀγροὺς ἢ τοὺς κήπους, κατὰ τὸν μῆνα μάρτιον λόγου χάριν. Ποία

εἶνε ἡ φύσις τοῦ ἀρώματος τούτου; Οἱ κύριοι Berthelot καὶ André προσεπάθησαν νὰ τὴν ἐρευνήσωσιν· ἀλλὰ τὸ πρόβλημα εἶνε δύσκολον. Ἡ ὁσμὴ τῆς γῆς ἐνομιόθη προερχομένη ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ ἀλκοολίου (οἶνονεύματος). Ὁ Μ. Muntz ἰδίᾳ εὑρεν ἐν τῷ ἐδάφει μικρὰν τινα ποσότητα ἀλκοολίου, τοῦδ' ὅπερ ἄλλως τε ἐξηγεῖται ἐκ τῶν πολυπλόκων ἀντιδράσεων αἰτινες παράγονται ἐν ταῖς γαίαις. Ὁ Berthelot θεωρεῖ ὡς πιθανώτερον ὅτι ἡ ὁσμὴ ἐκείνη παράγεται ἐκ τινος εἶδους καμφόρας, ἐκ τινος καμφοροειδοῦς ὕλης (d'une substance camphrée). Αἱ μέλλουσαι ἐρευνᾶν δὲ διαλευκάνωσιν ἀναμφιβόλως τὸ σκοτεινὸν τοῦτο ζήτημα. Μέχρι τοῦδε κατάρθωσαν ν' ἀπομονώσωσιν οἱ ἀνω μνημονευθέντες χημικοὶ μικροτάτην μόνον ποσότητα τοῦ ἀρώματος τῆς γῆς, μόλις ἐν γραμμαρίῳ· ἐντεῦθεν ἐννοεῖται πόσον εἶνε δύσκολον νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἀνάλυσιν. Ἄλλ' ὅπως δήποτε καὶ ἂν ἔχη, τὸ ἄρωμα τοῦτο ἔχει ἰσχυροτάτην ὁσμὴν, ἐπαισθητὴν εἰσέτι καὶ ὅταν τὸ βάρος τῆς ὕφρανης ὕλης περιορισθῇ εἰς ἐν τρισεκατομμυριοστὸν τοῦ χιλιοστογράμμου.

Γυναῖκες φοιτῶσαι ἐν πανεπιστημίῳ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τοῖς πανεπιστημίῳ καὶ ταῖς ἀκαδημίαις τῆς Ἑλβετίας σπουδάζουσῶν γυναικῶν ἀνέρχεται κατὰ τὸ παρὸν ἐξάμηνον εἰς 402. Τὸ μόλις ἀπὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους ὑφιστάμενον πανεπιστήμιον τοῦ Grauburg δὲν ἀριθμεῖ ἐπὶ τοῦ παρόντος οὐδεμίαν φοιτήτριαν· ἡ Ἀκαδημία ἐν Neuchatel ἀριθμοὶ 2 φοιτηρίας, τὸ πανεπιστήμιον τῆς πόλεως Basel, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ φοιτησις καθίσταται διὰ τοῦ κανονισμοῦ δυσχερῆς εἰς τὰς γυναῖκας, ἀριθμεῖ μίαν μόνην, τὴν ἐν Λωζάνῃ Πανεπιστήμιον 13, τὴν Ζυρίχης 90, τὴν Βέρνης 146 καὶ τὴν Γενεύης 150 φοιτηρίας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγγραφεισῶν εἰς τὰ μὴ τρῶα γυναικῶν ἀνέρχεται εἰς 229, ἐνῶ πρὸ πέντε ἐτῶν ἀνήρχετο μόνον εἰς 125, πρὸ δεκαετίας δὲ μόλις εἰς 51.

Ὁ μέγιστος, μετὰ τὸν Edwin Booth, Ἀμερικανὸς ἠθοποιὸς διὰ τὰ δράματα τοῦ Σαίξπηρου, ὁ Lawrence Barret, ἀπέθανε πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἀφηνειῶς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας. Ὁ Barret ἔδιδε παραστάσεις μετὰ τοῦ Booth ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Νέας Ὑόρκης Broadway. Ὁ ἔξοχος οὗτος ὑποκριτῆς τῶν δραμάτων τοῦ Σαίξπηρου, ἀνέβη κατὰ πρώτην φοράν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν ἡλικίᾳ δεκαπέντε ἐτῶν, ἀπέθανε δὲ 53 ἐτῶν.

Νέον μελόδραμα διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Κολόμβου. Κατὰ σύστασιν τοῦ Βέρδη ἀνετέθη εἰς τὸν Βαρῶνον Φραγκέττη, γνωστὸν μελοποιὸν τοῦ μελοδράματος «Asrael», ἡ σύνθεσις νέου μελοδράματος φέροντος τὸ ὄνομα τοῦ Κολόμβου καὶ προωρισμένου διὰ τὴν ἐν Γενεύῃ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος τελεσθησομένην ἑορτὴν πρὸς τιμὴν τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀνδρός. Ὁ Φραγκέττης ἀνέλαβε νὰ τελειώσῃ καὶ νὰ δώσῃ ἔτοιμον μέχρι τῆς 1. ἀπριλίου 1892 τὸ μελόδραμα «Κολόμβος», διὰ τὸ ὁποῖον δὲ λάβῃ ἀμοιβὴν 35.000 φράγκων. Ἡ πρώτη καὶ ἡ δευτέρα πράξις τοῦ μελοδράματος τούτου εἶναι ἤδη ἔτοιμα, αἱ δὲ λοιπὴν ἐσχεδιασμένα μόνον.

Νέον σύστημα τῶν φωνογράφων τοῦ Ἐδισον. Ἐσχάτως μετηνέχθησαν ἐξ Ἀμερικῆς εἰς τὴν Ἑυρώπην φωνογράφοι δὲν ἔχουσι ἀνάγκην ἀκουστικῶν σωλήνων, ὅπως γίνονται ἀκουστοὶ συγχρόνως εἰς μεγάλας συναναστροφάς, λέγεται δὲ ὅτι ἀναπαράγουσιν ἐν εὐρυτάτοις χώροις μετὰ ἐκτάκτου ἀκριβείας πάσας τὰς φωνάς, διαλέξεις, ἄσματα, μουσικὴν κτλ. Ἡ νέα αὕτη συσκευή δεικνύει εἰς ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη πολλὰς καὶ οὐσιώδεις τελειοποιήσεις ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς τελευταίας συσκευὰς τοῦ φωνογράφου τοῦ Ἐδισον.